

kerámiatöredékek, nem régészeti objektumok. A szarmata telep egy részéről archaeomagnetikus felmérés is készült. A leletanyagból – egyedisége miatt – külön is említést érdemel egy majdnem teljesen ép késő rézkori pecsétlő.

MADARAS LÁSZLÓ

558. Tiszakürt határa

(Jász-Nagykun-Szolnok megye) U, Sza, A
2009. október 19. és november 20. között az M44 gyorsforgalmi autópályát Kecskemét–Tiszakürt nyomvonalszakaszán örökségvédelmi hatástanulmány készítéséhez kapcsolódóan végeztünk terepbejárásokat. A tervezett autópályának jelenleg két lehetséges nyomvonalváltozata van. Az É-i 31,1 km, a D-i 37,3 km hosszú. A tervezett tengely, valamint a fel- és lehajtók mindkét oldalát 100-100 m szélességben vizsgáltuk. A nyomvonalszakasz teljes egészében külterületen, új nyomvonalon húzódik és többségében mezőgazdasági területeket érint, mindössze 45–50%-a bizonyult hatékony terepbejárásra alkalmasnak.

Tiszakürt közigazgatási területén 2 új lelőhelyet azonosítottunk: *Zsilke-tanya; Földeslapos-Csukás-mellécsatorna (Pincegazdaság)* (KÖH 72845, 72847). Az újkőkori, szarmata, avar, késő avar leletanyag felszíni telepnyomra utalt, ill. egy esetben temető meglétére is.

Munkatársak: Kékegyi Dorottya, Sultis László, Frank Tamás, Ollai Tibor, Alács Attila, Pál Róbert, Takács Gábor, Bárdos Nándor régésztechnikusok, Paja László antropológus.

PARDITKA GYÖRGYI

559. Tiszaug határa

(Bács-Kiskun megye) U, R, B, Sza, Á
2009. október 19. és november 20. között az M44 gyorsforgalmi autópályát Kecskemét–Tiszakürt nyomvonalszakaszán örökségvédelmi hatástanulmány készítéséhez kapcsolódóan végeztünk terepbejárásokat. A tervezett autópályának jelenleg két lehetséges nyomvonalváltozata van. Az É-i 31,1 km, a D-i 37,3 km hosszú. A tervezett tengely, valamint a fel- és lehajtók mindkét oldalát 100-100 m szélességben vizsgáltuk. A nyomvonalszakasz teljes egészében külterületen, új nyomvonalon húzódik és többségében mezőgazdasági területeket érint, mindössze 45–50%-a bizonyult hatékony terepbejárásra alkalmasnak.

Tiszaug közigazgatási területén érintettük az ismert *Országúti bevágás (I. homokbánya, KÖH 25553)* lelőhelyet, és egy új lelőhelyet azonosítottunk (*Tiszakürti határszél, KÖH 72843*). Az újkőkori, rézkori, bronzkori, szarmata, Árpád-kori leletanyag felszíni telepnyomra utalt, az ismert lelőhelyen temető is található.

Munkatársak: Kékegyi Dorottya, Sultis László, Frank Tamás, Ollai Tibor, Alács Attila, Pál Róbert, Takács Gábor, Bárdos Nándor régésztechnikusok, Paja László antropológus.

PARDITKA GYÖRGYI

560. Tiszavasvári, Utaséri-dűlő (KÖH 31862)

(Szabolcs-Szatmár-Bereg megye) Sza

A Tiszavasvári 0432, 0333/17, 0333/19 hrsz. telkeken korábbi terepbejárás alapján regisztrált régészeti lelőhelyet vágta át öntözőcsatorna fektetése során. A 2009. júliusban végzett megelőző feltárás 34 objektumot eredményezett. Zömük császárkori (29 gödör, 1 árok), 2 gödör és 1 cölöplyuk kora kérdéses, 1 objektum újkori volt.

Munkatársak: Jakab Attila, Tompa György régészek, Veszprémi László geodéta-térinformatikus, Bocz Péter, Mester Andrea technikusok, Belezna Gabriella rajzoló, Szmolár Edit restaurátor.

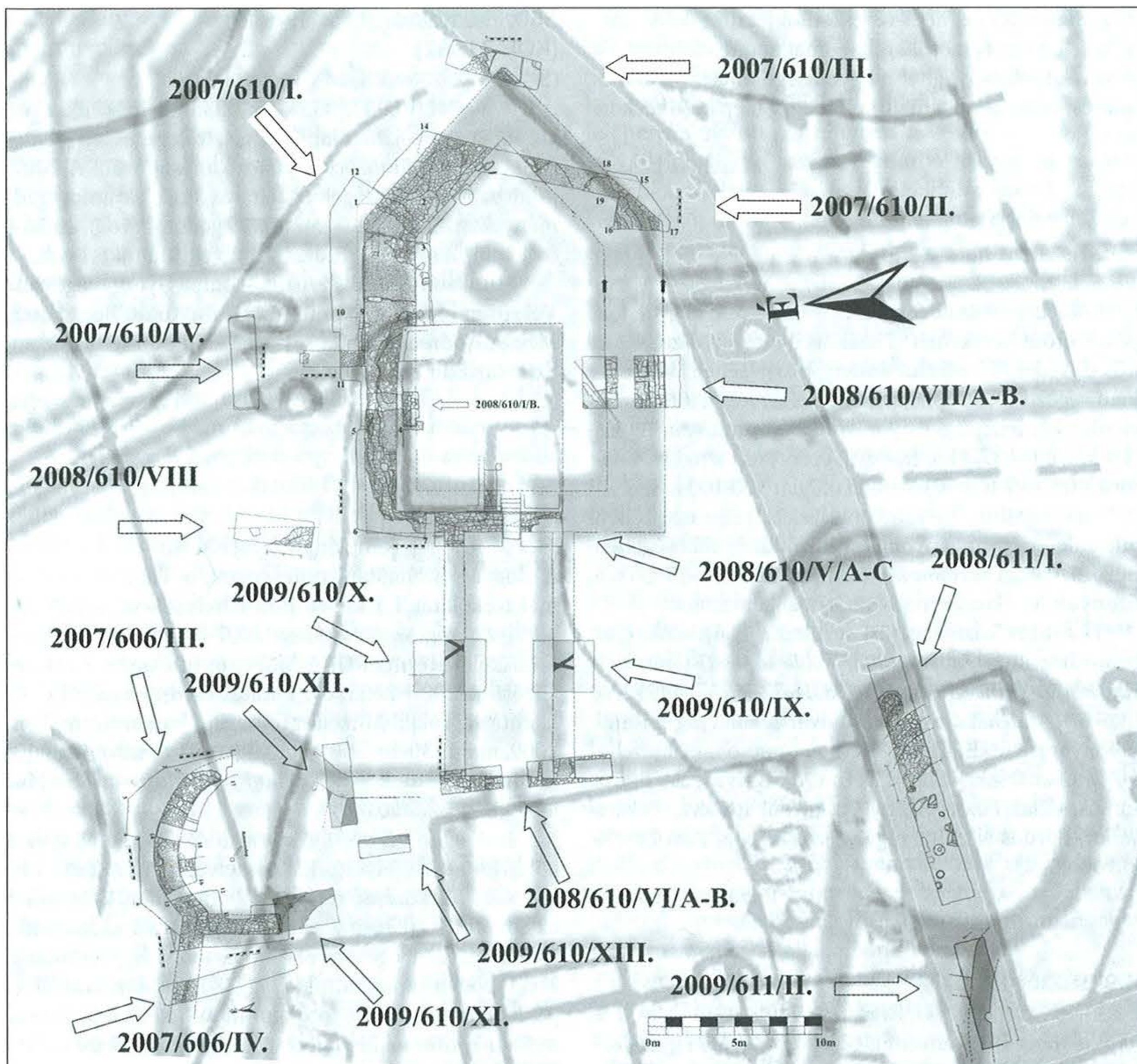
ISTVÁNOVITS ESZTER

561. Tokaj, vár (KÖH 62362)

(Borsod-Abaúj-Zemplén megye) Kk, Kú

A Bodrogköz hajdani csücskében, a Tisza és Bodrog mai torkolatától 1 km-re É-ra elhelyezkedő tokaji Rákóczi-vár régészeti kutatása 2007-ben kezdődött meg a miskolci Herman Ottó Múzeum intézményi keretei között. A 2007–2008. évi kutatás eredményeiből nyílt kiállítás a Tokaji Múzeum földszinti kamaratermében, 2009. május 30-án. 2009-ben július 20. és november 13. között dolgoztunk, 6 helyszínen. *(Az illusztrációkat lásd a következő oldalakon!)*

1. A külső vár K-i ágyútoronyánál (Vasaló bástya) a kőhid kutatását folytattuk. Két szelvényt nyitottunk a 14 m hosszú híd középső részén – rábontva mind a D-i, mind az É-i hídfalra (kazettás szerkezetű híd). Várakozásainkkal ellentétben, egészen 380 cm-es mélységig jutottunk. Meglepődve tapasztaltuk, hogy a híd falán szakállaspuskának való, közös torokból induló kétágú lőrészeket találtunk, mind a két falon. A meglepő az, hogy ezek a lőrészek a Vasaló bástya 2008-ban feltárt kő küszöbének szintje alatt találhatóak. Tehát a hídnak volt egy olyan szintje is, mely a tényleges járószint alatt helyezkedett el és arra szolgált, hogy a belső vár vizesárkát felügyelet alatt tartsa. Ebből arra következtethetünk, hogy a kőhid még akkor épült, amikor a belső vár árkában víz volt – sőt amikor ezt a vizet még ténylegesen védeni is kellett – valószínűleg tehát akkor, amikor a külső vár még nem létezett. Fel kell merülnön bennünk a gondolat, hogy a kőhid a K-i ágyútoronnyal egyidős, annak ellenére, hogy Zsámboky János 1565-ös metszetén egyértelműen fahíd vezet a Vasaló bástyához. Természetesen nem zárható ki, hogy létezett egy korai fahíd is, de ha végiggondoljuk, akkor logikusabbnak tűnhet az a lehetőség, hogy a 27×17 m-es alapterületű, helyenként 3,4 m falvastagságot elérő, monumentálisnak mondható ágyútoronyhoz már nem igazán megterhelő egy fedett kőhidat építeni, 1,1 m vastagságú falakkal, amin az átjárás mégiscsak biztonságosabb, mint egy nyitott, gyúlékony anyagból épült, könnyen szétlőhető fahídon. Ennek az sem mond ellent, ami a 2008. évi ásatáson derült ki: hogy a kőhid falai a

1. kép: A belső vár K-i részén végzett feltárások összesített rajza, összevetve a helyrajzi térképpel és Lucas Geörg Ssicha 1664-es alaprajzával

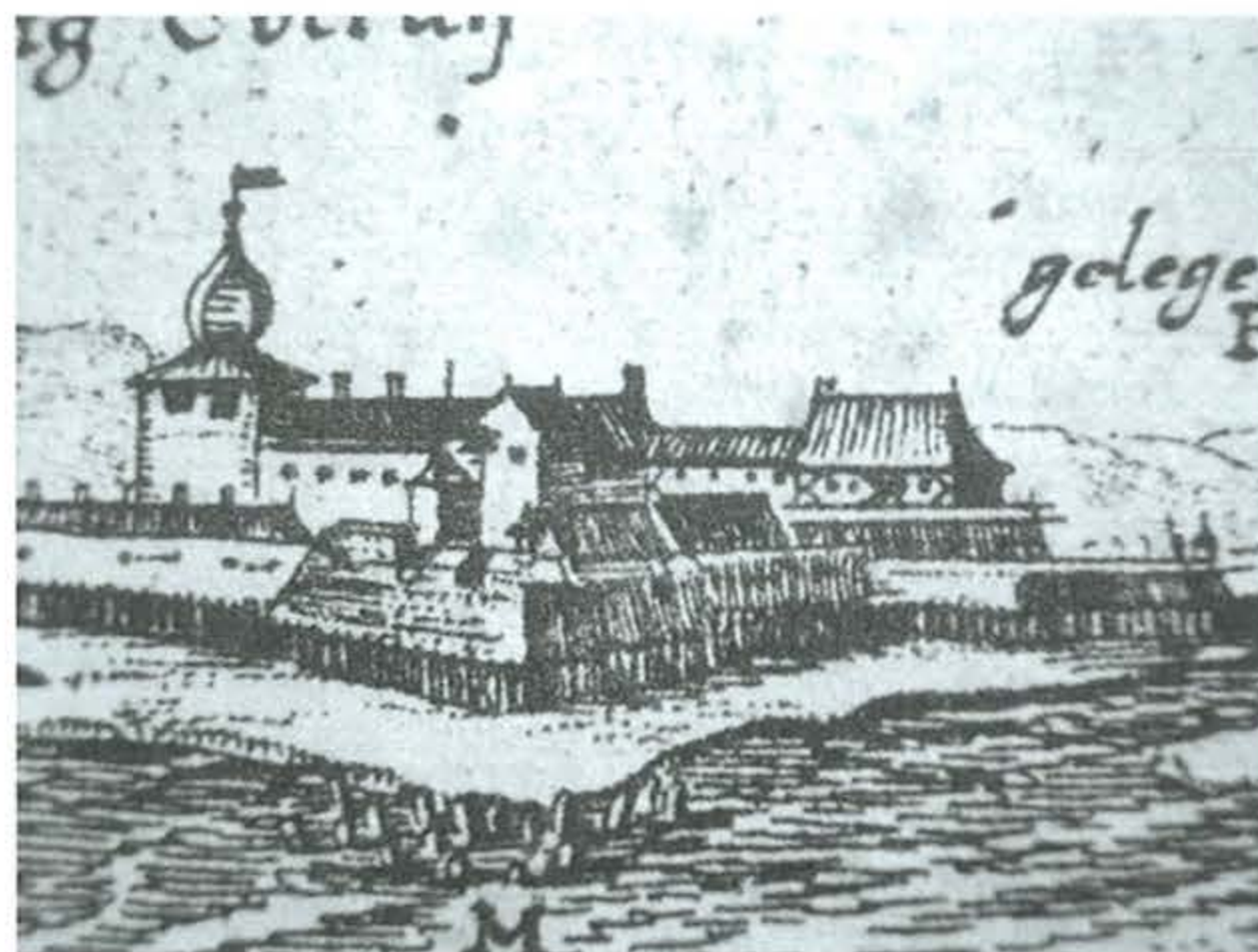
belső vár K-i falával nincsenek kötésben, a Vasaló bástya Ny-i falával viszont igen. Tehát könnyen elképzelhető, hogy a 14 m hosszú, 7,5 m széles, feltételezhetően kazettás szerkezetű kőhíd a K-i ágyútoronnyal egyszerre épült, azaz az 1530-as évekből való.

Az ideji feltárás nyomán kezd világossá válni, hogy ez a híd nemcsak egy egyszerű „híd”, hanem inkább tekinthető egy önálló épületszárnynak – attól eltekintve, hogy mikor épült. Hiszen a 17. századi Lucas Geörg Ssicha metszeteiről tudjuk, hogy a híd valószínűleg több emelet magas lehetett – ugyanis a K-i ágyútoronnyal volt egy kő, ill. egy későbbi (17. sz.) fa épületszintje is, tehát az ágyútorony lényegében kétszintes volt. Emellett Ssicha 1668-as metszetén egyértelműen látszik, hogy az ágyútorony felső (fa) szintjével egy magasságú a hozzá vezető híd falazata is (4. kép). Tehát mind az alsó kőszint összeköttetésben van a K-i palotaszárnyal,

mind a felső faszint is! Viszont az ideji ásatás a hídnak egy olyan szintjét hozta felszínre, amely a Vasaló bástya kőszintjének küszöbe alatt található egy emelettel, tehát ez a híd harmadik szintje! Mikor ezt feltártuk, komolyan elgondolkodtam azon, hogy ez a híd nem is áll pilléreken, hanem teljes hosszában a földre alapozták és egy külön épületszárnynak tekinthető, amely keskeny ugyan, de alul mégsem átjárható a várak szintjén. Tehát lényegében nem híd, hanem egy többszintes összekötő épületszárny, lőrészekkel a várak védelmére. De továbbfűzve a gondolatot rájöttem, hogy a most megtalált legalsó szint sincs olyan „alacsonyan”, ugyanis a most feltárt lőrészek 1,5 m-re vannak a mai talajvízszinttől, ami egyben a Bodrog és Tisza vízszintje is, de 1954-előtt, amikor a 15 km-rel délebbre elhelyezkedő tiszalöki vizierőmű megépült, a vízszint 4,5 m-rel mélyebben volt. Tehát a 16. századi várak vízszintje

2. kép: A K-i ágyútoronyhoz (Vasaló bástya) vezető kőhíd déli falának külső falsíkja a kisméretű lőréssekkel

3. kép: Részlet Lucas Geörg Ssicha 1668-as metszeteről, melyen látszik a híd és a Vasaló bástya szerkezetének felső emelete. A kép a belső várat ábrázolja délről.

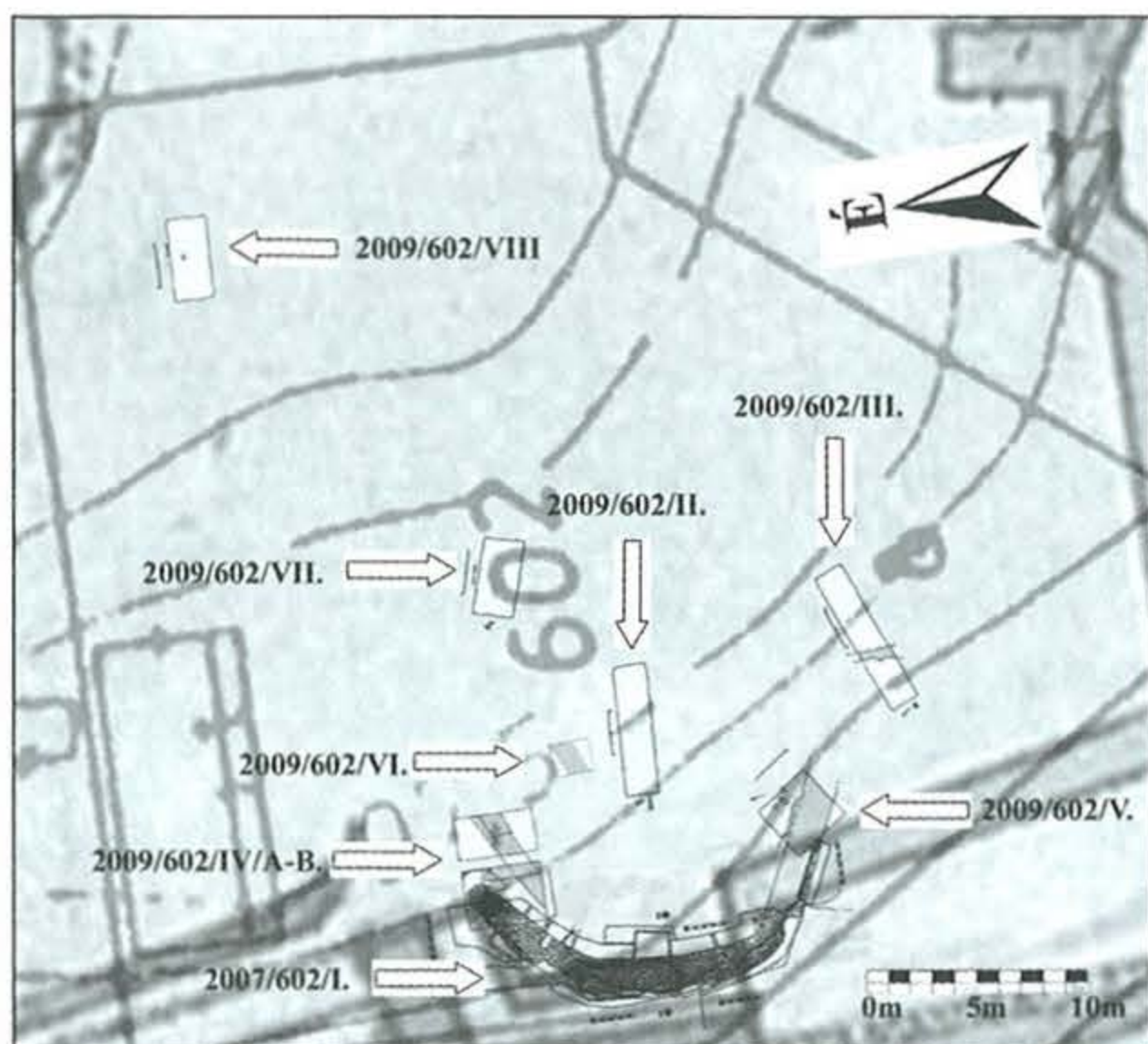
a most megtalált lőréspektől 6 m-rel lejjebb helyezkedett el, ami jelentős mélység! Tehát ezen a 6 m-en belül még nyugodtan elképzelhetőek boltíves nyílások, amelyeken a víz átfolyhatott a híd, vagy épületszárny alatt. Viszont ha ez a feltételezésem helytálló, akkor meg kell állapít-suk, hogy a vár más részeihez hasonlóan (például Merítő bástya) itt is 8–9 m magas, jó állapotban megmaradt álló falakkal kell számoljunk, melyek feltárhatóak lennének eredeti szintjükig, ha nem lenne a tiszalöki vízierőmű, de így is közel 3 m magasságig kutathatóak!

Felvetődik a kérdés, hogy ha II. Rákóczi Ferenc 1704 őszén felrobbantja a várat, akkor hogy lehetséges, hogy ezt a hadászati szempontból fontos hidat nem pusztítja el, ill. hogy lehetséges az, hogy 2009-ben ebből még 8–9 m magasságú fal áll? A kérdésre szintén az idei feltárás adta meg az egyértelmű választ: a 17. századra a belső vár árkat, amelyen ez a „híd” átível, lényegében teljesen feltöltötték a külső vár járószintjéig, mivel a belső vár funkcióját vesztette, a hely pedig kellett a külső várban állomásozó katonáknak. Így maradhatott meg a K-i ágyútoronyhoz vezető híd alsó 8 métere, ugyanis alulról számítva 7 m-t töltötték a belső vár árkan! Ezt igazolja, hogy a híd É-i falának külső oldalán megtaláltuk egy 17. századi épület vagy műhely járószintjét, egy visszabontott, a hídra merőleges kőfalat, a feltárt kis lőrések szintje fölött! Tehát a 17. században már olyannyira funkcióját vesztette a belső vár és a belső várak, hogy azt teljesen feltöltötték, elfedve a 16. században még funkcionáló, szakállaspuskákna való, egykoron 6 m magasán elhelyezkedő lőrésüket. Ennek köszönhetjük, hogy ezek a lőrések, ill. a híd alsó szintje nem esett áldozatul Rákóczi robbantásainak. Mindemellett meg kell említenünk még, hogy a híd feltárásakor olyan leletek kerültek felszínre idén is, melyekre nem számítottunk: aranyozott felületű habán(?) edény töredékei, koronás kétfarkú sellőt ábrázoló agyagkorong, oroszlanos és alakos kályhacsempék stb.

2. A külső vár K-i sáncának a Vasaló bástyától D-re fekvő részét nem metsztük át, mert aránytalanul nagy földmunkával járt volna. Tervezzük, hogy a Herman Ottó Múzeum földfúró berendezésével a jövőben végigfúrjuk a belső vár falától – a várarkon keresztül – a külső sánc külső oldaláig a 611 sz. helyrajzi egységet; hiteles képet kapva ilyen módon a sánc pontos helyéről, ill. a belső várak feltöltési rétegeiről, sőt víz alatti szintjeiről.

3. A 611 hrsz. telek Ny-i végében nyitott szelvényünkben sikerült rábontanunk a belső vár D-i kerítőfalára. Ezáltal a későbbiekben jó eséllyel tudjuk meghatározni, a DK-i sarokrondella (a későbbi lőportorony) Ny-i becsatlakozásának helyét a D-i kerítőfalhoz. Mivel megtaláltuk a belső vár D-i kerítőfalát, ezért egyértelművé vált hogy a 2007-ben, ill. 2008-ban, a 608 hrsz. telken kiásott 280, ill. 310 cm vastag falak nem a belső vár kerítőfalai, hanem a vár legkorábbi épületének, a DNy-i sarokban elhelyezkedő lakótoronynak az alapfalai, mivel a kerítőfal ezeken kívül, tőlük 3–4 m-re helyezkedik el, falszorost alkotva a belső vár falaival.

4. Célunk volt a belső vár É-i oldalán tisztázni az É-i palotaszárny helyzetét, rétegtanát. Három szelvényt is nyitottunk a 606 és 610 hrsz. telek határán (a 610 telek ÉNy-i sarkánál). A 610/XII sz. szelvényünkben szerencsésen megtaláltuk a belső vár kerítőfalát erősítő ÉK-i rondella D-i falindítását, melyhez a belső oldalról (Ny felől) egy vele kötésben nem lévő 1 m széles fal csatlakozott, merőlegesen rá. 2007-ben hasonló, merőlegesen támaszkodó falat találtunk a rondella másik, Ny-i csatlakozásánál. Ezt is tovább kutattuk 2009-során. Mindkét falról kiderült, hogy egyszerű, sekélyen alapozott (vagy alapozásig visszabontott) falakról van szó, melyek a rondella, sajátosan ívelt indításainál támasztják belülről a kerítőfalat, a nagyobb biztonság érdekében. Az is kiderült, hogy a két támasztófal között sárga agyaggal van feltöltve a rondella, melyről a lejtős földrampa a

4. kép: A 602. telek (Merítő-bástya) összesítő felszínrajza, összevetve Lucas Geörg Ssicha 1664-es alaprajzával

két támasztófal között ereszkedik le az É-i falszorosba. Hasonló belső támasztó földmű nyomait figyeltük meg 610/XIII sz. szelvényünkben is: itt egy a belső vár K-i kerítőfalával(?) párhuzamosan futó, azt belülről támasztó földsánc nyomaira bukkantunk. Mindhárom szelvényben megfigyelhettük, hogy ezen homogén sárga, löszös agyagból épített sáncok, ill. feltöltések tetején végigfut egy vörös égési réteg, mely heves tűzvészre utal. E fölött pedig már a felrobbantott várfalak kötörmeléke kerül elő.

Alapvető problémába ütköztünk az ÉK-i rondella kutatása során. Szinte az összes 17. századi alaprajz szerint a rondellához közvetlenül kapcsolódik az É-i és a K-i palotaszárny közös sarka, sőt az alaprajzok szerint K felől nem is lehet körüljárni a palotaszárnyat, hanem az közvetlenül a kerítőfalra épül rá. Ehhez képest ebben a három szelvényünkben nyoma sem volt palotaszárnyak falainak, sőt úgy tűnik, hogy a palotaszárnyak a K-i oldalról is körüljárhatók! Csak ezzel tudom magyarázni, hogy nem találtunk a kerítőfalhoz csatlakozó vastagabb falat. Ezt támasztja alá Zsámboky János 1565-ös látképe is, melyen a négy saroktoronyos belső vár a K-i oldalon is falszorossal rendelkezik, és csak ezután helyezkedik el a belső vár árka.

5. A külső vár É-i sáncának átmetszését és építési periódusainak meghatározását nem tudtuk 2009-ben véghezvinni. A sáncot a továbbiakban itt is fúrásokkal fogjuk megkutatni, ill. egy szelvényvel megkíséreljük megkeresni a külső várhoz tartozó Kis bástya legalább egyik falát.

6. Idén a Bodrog-parti Merítő bástya kutatásának szenteltük a legtöbb időt és energiát. A területen a 2007-es I. szelvény után még további hetet nyitottunk. Azt tisztázni tudtuk, hogy a Merítő bástyának van egy 17. századi és egy korábbi, minden bizonnyal 16. századi építési periódusa is. A 16. században készült el a Bodrog felé

néző ágyúkazamata külső fala, melynek felső része máig a földfelszín fölé emelkedik, hirdelve, hogy valaha itt állt a tokaji Rákóczi-vár. Ennek az ágyúkazamata falnak további föld alatti részeit sikerült idén feltárni, de azt még nem tudjuk egyértelműen bizonyítani, hogy ehhez a feltételezhetően 16. századi ágyúkazamatahoz kőből épült korabeli kötőgátak is tartoznak. Ugyanis a bástyát a 17. században nagy átalakításoknak vetették alá, melyek a külső falán nem változtattak semmit, viszont a belső szerkezetét teljesen átépítették. Egyértelmű, hogy több méter földet hordtak a bástyára (nyilván a földcsánk, ill. ágyúdombok építése miatt) és ebbe a földbe új alapokra, új belső szerkezetet építettek kőből(!). Tehát a bástyának a belsejét a 17. században kőből építették át és nem csupán földből-fából. Ezek a 17. századi falak néhol keresztezik a 16. századi bástyafalat – jó stratigráfiai helyzetet teremtve a kronológiai értelmezéshez. Mindenesetre összegzésképpen levonható az a következtetés, hogy a Merítő bástya 17. századi rétegei viszonylag jól feltárhatók és akár bemutathatók is lennének, míg a 16. századi járósíntek nagy része már a mai vízszint alatt található, így nem kutatható. A Merítő bástya területén végzett feltárások során számos ágyúgolyó, sőt ágyútalpvasalás darabjai, ill. szép kályhacsempék és használati tárgyak is előkerültek. Egy 17. századi ajtónyílás küszöbköveként egy tekintélyes méretű reneszánsz ajtó vagy ablak szemöldökkövét építették be.

2009. évi kutatásaink összegzésekor kiemelendő, hogy a Merítő bástyáról bizonyítható, hogy több periódusa van; a Vasaló bástya hídjáról kiderült, hogy 3 szinttel rendelkezik, melyből a legalsó teljes épségben maradt fenn; ill. elképzelhető, hogy a belső várnak is van egy K-i falszorosa is és a palotaszárnyak csak ezen belül helyezkednek el. Leletanyag tekintetében újra bebizonyosodott, hogy a mélyebben fekvő 16–17. századi rétegek gazdagok leletanyagban, melynek minősége is igazolja, hogy a Szapolyai-korszakban (1459–1527) a belső vár az ország egyik királyi rangú és erősségű rezidenciaja volt. Talán sikerült igazolni, hogy Zsámboky János

5. kép: A 602/IV/A-B szelvények a Merítő-bástya 16., illetve 17. századi falaival és rétegeivel

1565-ös metszete valóban hiteles és talán ez árulja el a legtöbb információt a belső és külső vár szerkezetéről is.

MAKOLDI MIKLÓS

562. Tolna-Mözs, Kender-földek-dűlő (KÖH 30716)

(Tolna megye) R, Ró, LT, A, Á, Kk

2008. november 27. és 2009. május 6. között elvégeztük az M6 autópálya nyomvonalára eső, *TO-1 jelű régészeti lelőhelyen* a megelőző feltárást. A kutatott terület 9436 m² volt.

A lelőhely a Kender-földek-dűlő területén az autópálya 139+408–139+578 km-szelvénye között terül el. A szekszárdi Wosinszky Mór Megyei Múzeum munkatársai 2001 márciusában terepbejáráskor őskori és középkori leleteket találtak. A próbaásatást a Kulturális Örökségvédelmi Szakszolgálat végezte 2008. október 10-én. A szondázó árkot a nyomvonal középtengelyében húzták, kb. 2 m szélességben és 85 m hosszan. Öt régészeti objektum került napvilágra.

A megelőző feltárást Hargitai András és Kiss Csaba kezdte el, majd 2009-ben Kis Attila és Nagy Nándor folytatták. Összesen 133 objektumot (hozzá kapcsolódóan 191 stratigráfiai számot) adtunk ki és tártunk fel: 46 késő rézkori badeni, 27 őskori, 18 kelta, 2 avar, 6 Árpád-kori, 1 középkori, 3 újkori és 30 ismeretlen korú objektum került napvilágra. A jelenségek többsége gödör, ezenfelül sütőkemencék, földbe mélyített házak, műhelyek, árkok, gödörkomplexumok kerültek elő.

A kutatott területen két régészeti korszak jelent meg markánsabban. A lelőhely mélyebb, D-i részén kelta telepjelenségeket figyelhettünk meg, míg az É-i, magasabb részen a badeni kultúrához tartozó objektumokat tártunk fel. A kelta telep feltehetően folytatódik D felé és kapcsolatban állhat a TO-1-től D-re feltárt kelta temetővel (TO-2, Csádés-földek). A jelenségek ritkán voltak szuperpozíciós viszonyban egymással, ami nem túl hosszú megtelepedési időszakra utal. A rézkorban magasabban lehetett itt a vízállás, az ehhez a korszakhoz tartozó objektumok magasabban, a dombháton és attól É felé kerültek elő, míg a kelta telepjelenségek a mélyebb, D-i részen. A kelta telep É-i határa kb. a 139+470 km-szelvényig tart a régészeti jelenségek és leletanyaguk alapján. Kelet felé túlnyúlik az M6 nyomvonalán, D-en a csatornán túlra, Ny-on pedig még a gázkiváltás nyomvonalában is folytatódik. A leletanyag kézzel formált durvakerámia, seprődíszes, grafitos soványítású, korongolt kerámia, vaskés, vastöredékek, állatcsont, patics, áglyenyomatos patics, vassalak.

A 139+470 km-től É-ra kerültek elő a késő rézkori objektumok. A rézkori telep É felé egyre intenzívebb képet mutatott. Leletanyaga igen gazdag és változatos: szarvasmarha-temetkezések, gödörhullák, csiszolt kőbalatöredékek, nagy mennyiségű kézzel formált, durva és finomkerámia (beböködött pontsorról, háromszög alakban bekarcolt-besraffozott mintával díszített, ansa luna-

ta fül), kétosztatú tál töredékei, mericék, nagyméretű tárolóedények, csonteszközök, csontárok, kovapengék. A rézkori telep K és Ny felé is egyaránt folytatódik, É felé pedig az RM-18-as lelőhellyel folytatódik, mely a TO-1-es badeni telep szerves folytatása.

RM-18 lelőhely: A TO-1 jelű lelőhely feltáráásával párhuzamosan – 2009. február 17. és május 6. között – végeztük az RM-18 jelű lelőhely megelőző feltárást; a kettő régészetileg egy lelőhelynek minősült. A 0163/4 (rég), 0133/11(új) hrsz-ú ingatlanokon 17300 m²-en kuttattunk. Magát a lelőhelyet a TO-1 lelőhely feltáráskor lokalizáltuk és annak bővítményeként kezeltük szakmai, régészeti szempontból. Az ott feltárt késő rézkori, badeni kultúrához tartozó teleprészlet az RM-18 lelőhelyen folytatódott, sőt egyre intenzívebbé vált. Összesen 231 objektumot (hozzá kapcsolódóan 297 stratigráfiai számot adtunk ki) tártunk fel. Közülük 164 késő rézkori badeni, 19 őskori, 3 római kori, 7 avar, 2 Árpád-kori, 36 ismeretlen korú. Többségük gödör, sütőkemence, árok, műhelyek, tűzhely, gödörsír, gödörkomplexum. A leletanyag ezen a területen is igen színes képet mutat: szarvasmarha-temetkezések, gödörhullák, csiszolt kőeszközök, kézzel formált, durva- és finomkerámiák, mericék, díszített edények, nagyméretű tárolóedények, csontárok, csonteszközök, kovapengék. A badeni telep K–Ny-i irányban itt is túlnyúlt a nyomvonalon, nem sikerült megtalálni a széleit. Észak felé azonban egyre gyéresebbé vált a telep intenzitása, ami talán a korabeli falu É-i határára utal.

A leletanyag a KÖSZ pécsi regionális irodájában történő elsődleges feldolgozás után a Magyar Nemzeti Múzeumba kerül végleges elhelyezésre.

Munkatársak: Nagy Nándor, Kiss Csaba Kálmán, Hargitai András régészek; Dombi Gábor, Drávavölgyi Péter, Fehér Alíz, Király Dávid, Kocsis János, Komáromi Róbert, Kóra Mária Katalin, Kovács Gábor, Lampért Kirill, Linzembold Csongor, Lőrincz Péter, Nagy Gábor, Nagy Norbert, Peti Csaba, Schalli Pál, Szabados György, Szász Péter, Szécsényi Zoltán, Szöllősi Géza, Villuth Áron technikusok. A geodéziai felmérést a Meridián Kft. végezte.

KIS ATTILA

563. Tolna-Mözs, Községi-Csádés-földek (KÖH 30717)

(Tolna megye) R, B, LT, A, Á

Az M6 autópálya nyomvonalának Dunaföldvár–Szekszárd közötti szakaszán a 139+72 és a 139+92-es km-szelvények között 2001 márciusában a szekszárdi Wosinszky Mór múzeum munkatársai terepbejárást végeztek. Az akkor regisztrált TO-2 jelű lelőhelyen a Kulturális Örökségvédelmi Szakszolgálat munkatársai végezték el 2008 szeptemberében a szondázó kutatást. A megelőző feltárást 2008. november 17. és december 12. között az Archeosztráda Kft. munkatársai kezdték el; 2009. február 17. és április 3. között az ásatást a Kulturális Örökségvédelmi Szakszolgálat munkatársai folytatták.